

al was hij eigenlijk sinds lang voor ons dood; 't denkbeeld is zoo hard, dat hij nu niet meer daar is en als wij hem noodig hebben geen raad en hulp kan geven, maar 't is Gods wil en wij moeten ons onderwerpen...."

En zoo ging de brief nog een poosje op zalvenden toon voort, maar Rose Marie luisterde niet langer; wanhopig lag zij te snikken, met het hoofd tegen den schouder van haar man geleund.

„Ja, wij hebben oom veel te danken, Rose Marie!” zeide hij.

„O Frank, je weet niet alles!”

En in een opwelling van vertrouwelikheden, van behoefte aan sympathie, zeide zij:

„Nu mag ik je alles vertellen, en nu zal je ook weten, waarom ik Rosa Marina niet zien kan zonder huiveren en wat ik toen dacht en voelde toen je me daar zag staan. Arme, arme oom! Hij heeft gezondigd als zoovelen, maar geboet als geen enkele!”

En zij verhaalde hem wat zij dien dag had gehoord, de vreeselijke bekentenis, die haar schokte,

zij wist toen zelf niet hoe hevig.

„En nu, Frank,” zeide zij haar kinderoogen naar hem opheffend, „ik verwijt het me zoo dikwijls dat ik slechts vol liefde aan oom denk en niet met wrok, zooals hij 't wilde. Maar nu immers mag ik vrij aan hem denken als aan een boeteling, een heilige, niet waar, Frank?”

„Ja, beste Rose! Denk aan hem zooveel je wilt. Hij heeft zichzelf zwaar gestraft voor een zonde onvrijwillig bedreven en wij danken hem alles, ik zelfs mijn „Rosa Marina”.

Zij lag wanhopig te snikken met haar hoofd tegen zijn schouder geleund.

(Slot).